

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Divi Bambergenses S. Henricvs Imperator S. Kvnegvndis
Imperatrix S. Otho Episcopvs**

Gretser, Jacob

Ingolstadii, 1611

IV. De transitu pij Ottonis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-41527

De transitu p̄ij Ottonis.

CAPVT QVARTVM.

Hgitur completo cursu præsentis vitæ, in senectute bona, cum iam tempus adesset, vt fidelis dispensator summi Patrisfamilias, in gaudium Domini sui intraret, pius Otto dolore corporis, id est, fluxu sanguinis vehementissimo tactus est, vt velut aurum in camino ægritudinis purgatus, introire mereretur aulam quæ nullam recipit maculam; sed ipse memor scripturæ dicentis quem diligit Dominus, corripit; & in alio loco ipsum Dominum loquentem audiens: *Ego quos amo arguo & castigo*; gratias agebat in infirmitatibus suis, regemque gloriæ in decore suo videre desiderans, exitum suum Deo ac beato Michaëli, sanctoque Ioanni Apostolo, quos speciales sibi patronos elegerat, quotidianis suspiriis attentius commendabat. Tantum verò lumen Ecclesiæ dum infirmando obscurari cœpisset, Christi fidelibus, omni tempore dulcissimo eius affectu & prouisione nutritis inæstimabilem mœroris fletusque caliginem obduxit. Sed pius Pater filiorum lacrymas, quantum poterat, consolando tergebat, tantaque virtute artus morbo fatiscen-
S. Otto incidit in morbum.

tes spiritui seruire cogebat, vt excepta dormitionis suæ die, non lecto decumberet, sed quotidie in sede sua residens, interdum quoque baculo sustentante procedens, psalmis & orationibus vacaret, quodque rarum est, etiam oleo infirmorum non iacendo, sed sedendo perungeretur.
S. Otto extrema oratione inunctus.

Adueniente igitur festiuitate sacratissima Apostolorum Petri & Pauli, cernens diem vocationis instare, Egilbertum Maioris Ecclesiæ Decanum, qui ei in Episcopatu successit, euocat, cui, abstantibus religiosis Abbatibus & Presbyteris, omnia sua commendauit, dicens: hodie natalitius dies est Domini mei Principis Apostolorum Petri; cui, quæso, res à Deo mihi donatas, offerte, vt ipse mihi ianuam regni cœlestis aperire, & cum Collega suo magistro gentium Paulo, me illuc quantocyus dignetur introducere: locum requietionis meæ,
Vocat ad se Decanum maiorem Ecclesiæ.

Mon-

*Commendat ei
montem S. Mi-
chaëlis.*

Montem videlicet patroni mei beati Michaëlis Archangelii, quasi viscera mea fouete, & tam in spiritualibus, quam etiam temporalibus profectui eius in consolationem animæ meæ, omnimodis inuigilate. Scitis enim, quàm tenuis & exiguus, omnique monasticæ religionis vigore destitutus hic locus à me inuentus; & quomodo, cooperante Deo, per ministerium meum, ad tantum spiritualis vitæ cultum profecerit, vt speculum & gemma omnium in hac regione monasteriorum à cunctis censeatur. Præstet Deus, vt nomen hoc inuiolabile vsque ad finem obtineat, cunctisque fidem ei, & reuerentiam seruantibus, pax & benedictio hinc & in æternum à Deo recompensetur.

De cætero dilectionem vestram cum vniuerso ouili meo, summo Pastori, qui vos mihi assignare dignatus est, commendo; ipse vos integros mihi reassignet in requie claritatis æternæ: Et data super eos benedictione, non sine lacrymis paternum amorem testantibus emisit, sumptoque mysterij salutaris viatico, peruigil in orationibus excubabat, vt pulsanti & vocanti Domino cum exultatione aperiret.

Nocte ergò, qua festiuitas S. Pauli Apostoli agebatur, in supremo spiritu constitutus, & iam carne præ mortuus, corde tamen & flagrantissima voluntate diuinis intendebar laudibus, ita vt Clericis matutinale eorum eo officium personantibus, ille eleuaris manibus, sursumque oculis desideranter erectis, ad singulas lectiones, voce, qua poterat, *Deo gratias*, responderet: sicque pius Otto feria sexta, hora diei prima spiritum Deo reddens, beatis sedibus & semper charissimo tandem perfruitur Christo.

Et iam fama volans tanti prænuncia luctus non solum vicina, sed & remotiora quæque monasteria iugiter ab eo necessariis vitæ adminiculis sustentata, inæstimabili percussit mœstitia. Nec immeritò. Ostendit enim Dominus populo suo dura, potauit eum vino compunctionis, & inebriauit absinthio, cum patrem desiderantissimum sustulit, cuius defensione & elemosynarum virtute Pax Ecclesiæ, tanto tempore, nobiliter florebat, sub quo monasticæ religionis perfectio noua de die in diem incrementa capiebat.

*Obitus S. O-
thonis.*

*Psalm 59.
Threuer. 3.*

In

In quo deinceps patrono tam solidum erit pauperū Christi solatium? Qui iure cum Apostolo aiebat: *quis infirmatur, & ego non infirmor? qui scandalizatur, & ego non yrro?* Quis ad eum 2. Corinth. 12. tristis venit, & non gaudens abscessit? Quis opem eius in tribulatione sua expetiit, & non impetrauit? Meritò itaq; transitum eius Ecclesia flebat, cuius vitâ tantopere gaudebat; sed fides resurrectionis flere prohibet, gemitum verò affectus extorquet. Etenim tam sancta est de illius gloria exultatio, quam pius de transitu luctus. Ignoscendum est flentibus, gratulandum gaudentibus, quia pium est gaudere Ottonem: & pium est, flere Ottonem, dum vnusquisque & sibi præstat, vt doleat; & illi debet vt gaudeat.

Venerabile corpus eius à religiosis viris curatum, & aromaticis conditum per singula monasteria est deportatum, illicque vigiliarum excubiis ac Missarum solenniis honoratum: ad extremum in montem S. Michaëlis Archangeli, specialis patroni sui, defertur; ibique in Ecclesia, quam ipse vetustate collapsam in maiorem statum à fundamentis reedificauerat, debito cum honore excipitur. Exequia pro S. Othone.

Illic verò, in obsequium funeris, credi non potest, quanta Concursus ad exequia. hominum multitudo confluerit. Tota obuiam corpori ciuitas fuit; cuncti ex agris atque vicis, multi que ex aliis vrbi- bus & regionibus affuerunt. O quantus luctus omnium, quanta præcipuè mœrentium lamenta monachorum & pauperum Christi; qui velut pulli sub alis piissimi Patris securi tãto tempore quieuerant, seque tam desiderabili nutritoris sui præsentia fraudari, ac defensione nudari cernebant; quodque sine gemitu referre non possumus; cum sacerdotes religiosi corpus sacrum, choro S. Michaëlis inferrent humandum, vbi ad limen interius ventum est, præcentor antiphonam, *Domine suscipe me;* imposuit; tantus subito ploratus omnium exortus est, vt ipsi etiam funeris baiuli nimio fletu concussi cum pheretro subsiderent, ac pœnè terræ procumberent.

§

y

De